

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.049 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Dagestan, vroeg op 30 augustus 2001 samen met uw vrouw Liza Dadayeva (O.V. 5.128.059) voor een eerste maal asiel aan in België. Op 29 juli 2002 nam het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. De Raad van State verwierp uw beroep tot schorsing en nietigverklaring.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar vroeg op 1 juli 2003 samen met uw vrouw voor een tweede maal asiel aan in België. In het kader van uw tweede asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juli 2003 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van en vluchtelingenverklaring.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg samen met uw vrouw op 14 augustus 2007 voor een derde maal asiel aan in België.

U heeft vernomen dat uw oom Imam Dadayev in november 2006 is omgebracht. Uw oom was net als u een politieagent.

U weet niet door wie hij is omgebracht maar u vermoedt dat hij is vermoord door rebellen omdat hij bij de politie werkte en ook meerdere jaren in Tsjetsjenië als diensthoofd heeft gewerkt. In diezelfde periode werden nog twee politiemannen, die u persoonlijk kende, in Dagestan door de rebellen gedood.

U stelt dat u in Dagestan wordt beschouwd als een verrader omdat u een politieagent bent. Uw schoonbroer werd door twee mannen met lange baarden, die vroegen naar u, afgeranseld. Hij werd voor twee weken opgenomen in een hospitaal.

U bent in het bezit van de volgende documenten : geboorteaktes, huwelijksakte, rijbewijs, kopie van uw paspoort, kopie van het paspoort van uw vrouw, diploma, politie legitimatiebewijs, ECRE informatie, twee internetartikels, drie medische attesten en een nota van uw advocaat.

B. Motivering

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U, en uw advocaat (zie nota Meester De Lien), stellen dat u, als voormalig politieman in Dagestan van Tsjetsjeense origine, bij terugkeer in Dagestan een reëel risico loopt op ernstige schade.

Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag bleek dat u, een politieagent in Dagestan en van Tsjetsjeense origine, de Russische Federatie bent ontvlucht nadat u er problemen ondervond met de autoriteiten en met Tsjetsjeense rebellen.

Uw eerste asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing door het Commissariaat-generaal. Zo werd er o.a. vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben met de autoriteiten die u ervan verdachten samen te werken met Tsjetsjeense rebellen. Uw beroep voor de Raad van State werd verworpen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u twee convocaties dd. 25/04/2003 en dd. 30/04/2003 voor de rechtbank van Khasavyurt voor en een fax van een brief van de lokale politiedienst ROVD aan een procureur dd. 02/04/2003 waarin gemeld wordt dat er een rechtszaak tegen u is geopend. U stelt (DVZ 2de AA p. 12) dat u nog steeds gezocht wordt door de overheid.

De vermelde documenten hebben betrekking op de problemen met de autoriteiten die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Deze problemen met de autoriteiten werden in het kader van uw eerste asielaanvraag bedrieglijk bevonden om reden dat u deze problemen geheel niet vermeld heeft in het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit ofschoon u ze in het volgend gehoor als zwaarwichtige problemen ter sprake bracht (tegengehouden aan controlepost, beschuldigd van steun aan Tsjetsjeense rebellen, gearresteerd, verhoord door een onderzoeksrechter, melding dat er een strafdossier zou worden ingeleid).

De neergelegde convocaties en de brief van de ROVD zijn niet van aard dat ze de geloofwaardigheid van deze problemen met de autoriteiten vermogen te herstellen.

Uit de politieconvocaties blijkt weliswaar dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van beschuldigde maar in deze documenten staat niet vermeld in het kader van welk gerechtelijke aangelegenheid u in beschuldigd zou zijn gesteld.

De brief van de ROVD aan een lokale procureur maakt er wel melding van dat u bent beschuldigd van de organisatie van of deelname aan illegale gewapende groeperingen, maar dit document werd enkel als faxkopie voorgelegd, waardoor het onmogelijk is om de authenticiteit van dit document te appreciëren. Daarenboven is er geen verder spoor van het u betreffende strafdossier dat luidens de bewoordingen van deze brief in bijlage bij dit

schrijven zou zijn gevoegd. Tenslotte moet erop worden gewezen dat, gezien deze brief van de ROVD gericht is aan de procureur van Khasavyurt, dit aldus een intern document betreft, waardoor het merkwaardig is dat u in het bezit bent van deze brief van de ROVD.

Gezien bovenstaande vaststellingen, aangezien u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag een document voorlegde (nl. een arrestatieverslag) waar in ernstige mate kon worden getwijfeld aan de authenticiteit ervan, en aangezien er uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (waarvan een kopie in uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat het in de Noordelijke-Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties, beschikken deze documenten over onvoldoende bewijskracht om de vaststellingen inzake de bedrieglijkheid van uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag te weerleggen.

U verklaart in het kader van uw derde asielaanvraag (CGVS 3de AA p. 6 & 8) dat u in Dagestan was tewerkgesteld bij de politie ten gevolge waarvan u werd bedreigd door rebellen.

Ondertussen heeft u vernomen dat uw oom Imam Dadayev, die ook werkte bij de politie, in november 2006 is vermoord door – vermoedelijk – de rebellen. In het kader hiervan legt u een internetartikel dd. 29/11/2006 voor waarin vermeld staat dat Imam Dadayev als “collaborateur” op 24 november is omgebracht.

In een tweede internetartikel dd. 06/06/2007 wordt vermeld dat medewerkers van de Dagestaanse politie een doelwit vormen van voortdurende aanvallen van de kant van de rebellen.

Uw schoonbroer werd door twee mannen met lange baarden, die vroegen naar u, afgeranseld.

Uit uw bovenvermelde verklaringen afgeleid in het kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat u zich beroept op de vluchtmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag, met name dat u was tewerkgesteld bij de politie in Dagestan ten gevolge waarvan u problemen ondervond.

Er moet echter worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen omdat er geen enkel geloof meer kon worden gehecht aan uw asielrelaas.

De door u nieuw aangebrachte elementen die plaatsvonden in 2006-2007 (dood oom, twee politie collega's vermoord, schoonbroer mishandeld) zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen voor uw vlucht in 2001 kunnen herstellen.

Daarenboven, aangezien uw problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig zijn en aangezien u een ex-werknemer van de autoriteiten bent, moet worden gesteld dat niets erop wijst dat u geen bescherming kan krijgen van de bevoegde instanties indien u bij terugkeer naar Dagestan er problemen zou ondervinden met rebellen.

Zo wijst niets erop dat indien de rebellen u zouden viseren de autoriteiten uw belagers niet zouden opsporen. U verklaart zelf (CGVS p. 5-6) dat het parket m.b.t. de moord op uw oom een onderzoek heeft geopend dat nu nog steeds lopende is, waaruit de welwillendheid van de Dagestaanse autoriteiten blijkt om op te treden tegen de rebellen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt ook alleszins dat de autoriteiten de rebellen effectief proberen te bestrijden. Indien tijdens de opsporing van uw belagers er voor u een onmiddellijk gevaar zou dreigen kan u nog steeds ontkomen door u elders in Dagestan of de Russische federatie te vestigen.

Ook blijkt uit de bovenvermelde informatie dat, alhoewel politieagenten doelwit kunnen zijn van aanslagen van de rebellen, het aantal slachtoffers onder de politiediensten beperkt is. U haalt enkele voorbeelden aan (uw oom, twee ex-collega's) waarbij recent in Dagestan politiemannen om het leven zouden zijn gekomen. Uw advocaat (zie nota Meester De Lien) reikt informatie aan waaruit blijkt dat er in de Russische Federatie terroristische aanslagen plaatsvinden.

Met deze verwijzingen naar incidenten in Dagestan en de Noord-Kaukasus maken noch u noch uw advocaat echter aannemelijk dat in Dagestan er een groot aantal politiemedewerkers worden omgebracht door rebellen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde in het kader van uw derde asielaanvraag een ernstige tegenstrijdigheid vertonen.

Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 11-12) dat u eind 2006 - begin 2007 vernomen heeft dat twee politieagenten, die u persoonlijk kende en waarmee u op hetzelfde kantoor heeft gewerkt, door de rebellen zijn omgebracht. U haalt dit aan om te staven dat de rebellen politiemedewerkers als verraders bestempelen, dat u ook als een verrader wordt beschouwd en uw leven in Dagestan aldus in gevaar is.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt. 36) meldt u enkel, als bijkomend bewijs wat politiemannen riskeren, dat nog een andere politieagent, een voormalige collega, werd beschoten maar dat hij de schietpartij heeft overleefd.

De vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van dit ernstige voorval ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de moord op uw twee voormalige politie collega's, maar ook de oprechtheid van uw beweerde subjectieve vrees.

Uw advocaat verwijst verder naar arrest nr 148.061 van de Raad van State van 9 augustus 2005 en de daarin vermelde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Een loutere verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State of het Europees Hof is geen bewijs van de aangehaalde feiten of situatie in een bepaald land of regio. Elke asielaanvraag moet individueel onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

U maakt niet aannemelijk dat de vermelde rechtspraak betrekking heeft op een persoon in een gelijkaardige situatie aangezien de argumentatie en de bewijsvoering niet op uw concrete individuele geval betrokken wordt.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat het gegeven een ex-politieman uit Dagestan van Tsjetsjeense afkomst te zijn, geen aanleiding geeft tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw advocaat haalt verder aan (zie nota Meester De Lien) dat u o.b.v. artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict), bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade en aldus in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden.

Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Inzake de door u aangebrachte informatie over de algemene situatie in Dagestan en de Russische Federatie (ECRE-informatie, internetartikel van regions.ru) en het internetartikel aangaande de moord op Imam Dadaev wijs ik er op dat rekening werd gehouden met de heersende toestand daar, zoals blijkt uit bovenstaande argumentatie.

U slaagt er echter niet in de individualisering van uw vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van uw asielverzoek.

De neergelegde Belgische medische attesten maken melding van medische problemen voor uw echtgenote en u, maar bevatten geen verband met de verklaarde asielmotieven.

De overige door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten (zie geboorteaktes, huwelijksakte, rijbewijs, kopie van uw paspoort, kopie van het paspoort van uw vrouw, diploma, politie-legitimatiebewijs).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 24 november 2008 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om twee prejudiciële vragen te stellen aan het Europese Hof van Justitie aangaande enerzijds de onderzoeksbevoegdheid van de Raad in het licht van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en anderzijds de beroepstermijn bij de Raad, in het licht van artikel 39 van de Procedurerichtlijn 2005/85. Verzoeker verwijst ook naar artikel 6 E.V.R.M..

2.2. Wat betreft de prejudiciële vragen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker deze vragen niet concreet betreft op zijn zaak.

Wat er ook van zij, reeds meermaals werd beslist dat een verzoekende partij in het kader van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, oordelend in asielzaken, wel degelijk beschikt over een beroep in volle rechtsmacht, dat het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid voldoende wordt ondervangen door de mogelijkheden in de wet en dat de rechten van verdediging op geen enkele wijze worden geschonden, mede gelet op het feit dat elke verzoekende partij ter zitting kan repliceren op de nota neergelegd door verweerder (zie tevens GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; RvS. 12 juni 2008, beschikking nr. 2847). Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht (RvS. 15 mei 2008, nr. 182.963).

Artikel 39 van de richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus legt geen termijn op die door de lidstaten dient te worden gerespecteerd en artikel 39, 2 laat de lidstaten vrij zelf termijnen te stellen opdat de asielzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan uitoefenen.

Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 beslist de gevolgen van het vernietigde artikel 39/57, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 te handhaven tot 30 juni 2009 en dit teneinde de wetgever de nodige tijd te laten opnieuw op te treden (overweging B.46). Deze handhaving maakt tot de voormelde datum de toepassing mogelijk van de vernietigde bepaling mogelijk.

De Raad stelt vast dat het onderhavige verzoekschrift hoe dan ook binnen de in het voornoemde artikel bepaalde termijn van vijftien dagen werd ingediend. Bovendien had verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, overeenkomstig artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980 de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te brengen na het indienen van het verzoekschrift.

Gelet op het voormelde, werd verzoeker niet benadeeld door de aangevoerde schending en is het stellen van de aangehaalde prejudiciële vraag niet dienstig ter beoordeling van onderhavig beroep.

Wat betreft artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle

rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van voormeld artikel 6 geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 E.V.R.M. *“Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]”*). De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH nr. 14/97, 18 maart 1997 dat stelt *“[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.”*, zie ook RvV, nr. 123, 15 juni 2007). Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing op het asielrecht (GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; RvS. 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM, 6 februari 2003, *Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije*; EHRM, 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov t. Turkije*; EHRM, 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk*).

2.3. Verzoeker voert ook nog een schending aan van de motiveringsplicht.

2.4. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS. 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. Volgens de bestreden beslissing beroept verzoeker zich op hetzelfde asielrelaas waarop hij zijn eerste asielaanvraag steunde. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat : *“Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag bleek dat u, een politieagent in Dagestan en van Tsjetsjeense origine, de Russische Federatie bent ontvlucht nadat u er problemen ondervond met de autoriteiten en met Tsjetsjeense rebellen. Uw eerste asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing door het Commissariaat-generaal. Zo werd er o.a. vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben met de autoriteiten die u ervan verdachten samen te werken met Tsjetsjeense rebellen. Uw beroep voor de Raad van State werd verworpen.”*

Deze vaststellingen in acht genomen, staat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot de beoordeling van de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte elementen, en tot het oordeel of deze elementen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een risico op ernstige schade .

2.6. Verzoeker brengt een aantal krantenartikelen bij en wijst op de motivering, die gebaseerd is op informatie vervat in het administratief dossier.

Tevens wijst hij er op dat de Commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn profiel noch aan de dood van zijn oom.

Verzoeker laat gelden op dat het in hoofde van de Commissaris-generaal, niet ernstig is om zich te baseren op eerdere weigeringsbeslissingen, om het nieuwe bewijsmateriaal van tafel te vegen.

Verder meent verzoeker dat de Commissaris-generaal niet mag twijfelen aan de authenticiteit van de brief van de ROVD, en dat het niet vreemd is dat hij deze brief in handen kreeg gezien hij contacten heeft binnen het politieapparaat.

Wat betreft de tegenstrijdigheid, stelt verzoeker dat de politieagent was neergeschoten, maar in de tijdspanne tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat bij het Commissariaat-generaal, overleden is.

2.7. De Raad stelt vast, na lezing van de krantenartikelen, dat er geen enkele band aannemelijk wordt gemaakt met verzoeker, laat staan dat deze enig probleem in zijn hoofde aantonen. Hetzelfde geldt voor de artikelen gevoegd bij het verzoekschrift. Ook verzoekers loutere beweringen zijn hiertoe onvoldoende.

De brief van de ROVD werd neergelegd in het kader van de tweede asielaanvraag, is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

De overige neergelegde documenten betreffen, zoals gesteld in de bestreden beslissing, persoonsgegevens en medische attesten uit België, en tonen bijgevolg evenmin problemen aan. Verzoeker betwist dit niet.

Het ECRE-rapport betreft algemene informatie en toont bijgevolg evenmin een concreet risico aan.

Verzoeker werkt geen enkel verband tussen de documenten en verklaringen enerzijds en eventuele problemen anderzijds, concreet en overtuigend uit.

De hogervermelde tegenstrijdigheid blijkt uit het administratief dossier en betreft een belangrijk element.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980. De brief van de advocaat, het ECRE rapport en de informatie van aanvallen op ordediensten kunnen dergelijk risico ondersteunen, maar niet in concreto aannemelijk maken.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De informatie in het administratief dossier bevestigt dit.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE